

opusdei.org

Viatge del prelat de l'Opus Dei a València i Múrcia

Del 8 al 12 de juny, Mons. Fernando Ocariz ha participat en diverses trobades, amb famílies, fidels de l'Opus Dei i persones que participen en les labors apostòliques, a València i Murcia.

20/06/2023

València, 8-10 de juny

El 8 de juny, València va rebre amb els braços oberts Mons. Ocariz, que

per primera vegada visitava aquesta ciutat com a prelat de l'Opus Dei.

Va arribar a última hora de la tarda i es va allotjar a La Lloma, casa de recessos situada a pocs quilòmetres. Sant Josepmaria hi va ser diverses vegades. Queden records inesborrables de la catequesi del 1972, les tertúlies i les seves paraules d'alè per a tothom.

.....

A València, el Prelat ha rebut detalls d'afecte enviats des de tots els llocs que componen la delegació de l'Opus Dei d'Aragó i Llevant. Des d'Osca fins a Cartagena, passant per Saragossa, Terol, la mateixa València, Castelló, Alacant, Balears, Albacete i Múrcia. I ha pogut saludar, en tertúlies familiars o petites trobades, diferents grups de famílies, de gent jove i de gent gran, de sacerdots, etc.

Divendres 9 començà una jornada intensa, que es prolongà fins dilluns 12. El Prelat de l'Opus Dei va voler que la primera visita de la seva estada a València fos saludar el recentment nomenat arquebisbe metropolità, monsenyor Enrique Benavent.

Immediatament després, igual que va fer sant Josepmaria la primera vegada que va viatjar a València el 1936, va acudir a pregar a la Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València, per posar sota la seva empara la tasca que ha dut a terme aquests dies. El va acompanyar el rector de la basílica, que va organitzar la visita de manera que Mons. Ocariz pogués estimar la imatge i venerar-la al seu cambril. La Mare de Déu era especialment visitada aquests dies en què se celebrava el centenari de la seva Coronació i la fi d'un any jubilar marià.

Va tenir diverses trobades amb joves que reben formació cristiana als centres de l'Obra. En tots ells va parlar de la necessitat de transformar en vida tot allò que aprenen, per poder transmetre-ho als altres. A les diferents preguntes que li van fer, va contestar insistint en la necessitat de tenir una trobada personal amb Crist, de fer pregària personal: “Només des de la seguretat de la fe podem ajudar els altres i afrontar també les nostres pròpies dificultats. La pregària és una força grandíssima. Sant Josepmaria va arribar a dir amb ple convenciment que, a l'Obra, l'única arma que tenim és la pregària”, va dir.

També, durant una estona de descans després de sopar, va conversar amb professionals de l'àmbit universitari que li van explicar anècdotes dels seus treballs, en un to amè i distès.

El dissabte va ser un gran dia: entre altres reunions, el Prelat va tenir dues trobades amb famílies vingudes d'Aragó, Castelló, València i les Balears.

Com altres vegades, el Prelat va demanar oracions pel Papa Francesc, per la seva recuperació i per totes les preocupacions de l'Església. Va presentar la proximitat de la celebració del Corpus Christi com una ocasió per pensar en el lliurament de Déu per nosaltres:

“Em dona molta alegria ser aquí amb vosaltres. I el primer que em ve al cap és que demà és la gran festa de Corpus Christi. I lògicament, com ens ha ensenyat sant Josepmaria, l'Eucaristia és, cal que sigui, el centre, l'arrel de la nostra vida espiritual, de la nostra vida, per tant. Arrel ho és necessàriament perquè és d'on surt tota la força de Déu per a nosaltres, cosa que fa possible que la

nostra pregària sigui eficaç. És un misteri d'amor, com li agradava dir a sant Josepmaria; de fe i d'amor, perquè és d'amor de Déu per nosaltres. I és un misteri de fe per a nosaltres, perquè hem de tenir molta fe. Creure fermament en aquesta gran manera d'amor de Déu, que és l'Eucaristia. És arrel, però també cal que sigui centre. I això ja depèn més de nosaltres, que realment fem l'esforç de centrar molt la nostra vida espiritual al voltant de l'Eucaristia, al voltant de la força que té el sacrifici de Crist”.

Els assistents van acollir el Prelat amb gran afecte i, malgrat la quantitat de persones reunides, li van confiar les preocupacions en un ambient familiar. Es tractaren temes com l'apostolat amb les dificultats de l'ambient, el dolor davant del patiment de la mort d'un fill, el desig de viure bé la vocació a què cadascú ha estat cridat, la intensitat d'un

treball que ens dificulta complir les obligacions familiars, la implicació dels pares en l'educació dels fills... En moltes d'aquestes intervencions, Mons. Ocariz va aprofitar l'oportunitat per recordar la necessitat de confiar en Déu, que ens estima tant, de veure el patiment mirant la creu de Crist, d'acceptar amb total llibertat aquesta entrega màxima.

A Elena i Nacho, una jove parella que es casarà ben aviat i que sent certa por davant aquest canvi de vida, els va recordar les paraules de sant Josepmaria: “Qui té por, no sap estimar”, animant-los a vèncer el temor amb més amor.

Estrella, que treballa en un jutjat de violència contra la dona, li va explicar el dolor i el patiment que veu diàriament i li va preguntar com acompanyar cada persona que pateix. El Prelat va contestar que

“Déu no és indiferent al mal i, per tant, davant del mal que veiem al món hem de resar per les persones, no acostumar-nos”. També la va animar a ajudar-les, a banda del que és estrictament professional, en la mesura que la seva posició ho permeti.

Un tema que ha estat present a moltes de les tertúlies amb el Prelat és l'amistat: “L'amistat té un valor en si mateixa i quan és un valor autèntic, ja és apostolat”, va dir en una de les intervencions.

Els cooperadors de l'Obra es van sentir especialment interpel·lats després de la pregunta de Jordi, qui d'ençà de 30 anys col·labora als apostolats de l'Obra. Monsenyor Fernando els va recordar la necessitat d'aquest suport i la joia que suposa aquest sacrifici.

Amparo va preguntar com podem aprendre a perdonar. El Prelat va

contestar fent referència a unes paraules de sant Josepmaria que deia que allò més diví de la nostra vida és perdonar els qui ens han fet mal. I va continuar dient: “Com podem perdonar quan ens sentim ofesos o ferits per algú? Estimant. I com podem estimar les persones? Des del cor de Jesucrist, veient els altres com algú pels quals Crist ha donat la seva vida. I després també demanar perdó. Demanar perdó és fantàstic, i a més dona alegria. No humilia, al revés, dona alegria”.

Entre un esdeveniment i un altre, el Prelat va poder saludar algunes famílies; escoltar i compartir les alegries i les penes. Diumenge va marxar a Múrcia a ser-hi amb els fills i filles d'aquesta ciutat i també d'Albacete, Alacant, Elx i Cartagena.

Múrcia, 11 de juny

Una sala plena de gom a gom i un gran aplaudiment ha acollit el Prelat

a la primera tertúlia a Múrcia. Inma i Javier han donat la benvinguda a monsenyor Fernando de part de tots els presents. Després de les seves paraules, sona en boca de Rafa, el Bolero a Múrcia, una cançó que parla de l'horta, de Múrcia i de la Mare de Déu de la Fuensanta. Si la terra murciana sembla un Edèn –com canta aquesta lletra–, més que mai avui és una festa.

Juan Carlos, de Cartagena, explica que, a la seva família, solen utilitzar molt l'expressió “Què bé estem!”, com una manera de donar gràcies a Déu i una expressió d'abandó. Però fa dos anys han viscut la malaltia de la seva dona –un càncer– i del seu fill Javier, de 7 anys –una leucèmia–. Quan li van explicar al nen pel que havia de passar va decidir oferir-ho tot pels sacerdots; i ara, recuperat, fa una emotiva abraçada al Prelat amb gran afecte.

Pilar i Carlos són supernumeraris, d'Elx, i treballen com a metges de presons. Li van demanar a Mons. Ocáriz com podien a través de la seva professió, redescobrir i estimar més aquestes persones en situacions tan difícils. El Prelat els va animar a veure'ls no només com a persones amb dignitat, sinó com a criatures de Déu, a qui Déu estima i fomentar amb ells -en la mesura del possible- una certa amistat: "Veure aquestes persones com algú a qui el Senyor estima i els està estimant també a través del vostre afecte. En la mesura que sigui oportú, fer-los comprendre que no estan sols, que Déu els estima. Endavant!, és un treball dur però profundament humà i profundament cristià, també".

A continuació, Manolo pregunta com tenir el mateix entusiasme que tenia sant Josepmaria per posar en marxa projectes que humanament ens superen. Mons. Fernando va

recordar les paraules que el fundador de l'Opus Dei repetia moltes vegades: “Fills meus, si jo quan el Senyor em va fer veure l'Obra l'any 28, amb l'edat que tenia, sense mitjans, si jo hagués dit no puc, on estaríeu vosaltres”. El Prelat va animar els presents a afrontar les dificultats i demanar ajuda als altres, perquè ser generosos proporciona una gran felicitat, encara que de vegades pugui costar esforç.

En acabar, després de la benedicció, es va acomiadar animant tots els presents a estar “contents passi el que passi perquè Déu és amb nosaltres”.

A la tarda, a dos quarts de cinc es tornà a omplir la sala. Pablo i Lola, transmeten al Prelat l'afecte en nom de tots i li donen la benvinguda. Li expliquen que a tots els presents els agradaria rebre'l a casa seva com reben els murcians un pare: amb les

portes de casa ben obertes, una bona taula i sense que faltin els “paparajotes”, un dolç típic de la zona.

Pepe es va dedicar durant molts anys a la cançó com a professional. Li va explicar al Prelat que actualment ho fa de forma altruista, en una residència de gent gran a Cartagena i a l'UCI de l'hospital de Santa Lucia. Ara és la veu de Pepe la que arrenca a cantar un pasdoble: “Tres vegades guapa”, que va dedicar a la Mare de Déu i que va animar tothom a corejar la tornada.

L'afecte de tots es va manifestar en regals: Vicky i el seu marit que treballen al gremi de la ganiveteria, li van portat una navalla feta per ells mateixos; ja que a Albacete regalar una navalla és manifestació d'amistat i afecte. També des d'Albacete, Miguel, que té un taller de cotxes, va fer un divertit truc de

màgia davant dels presents. Dues sòcies de l'Asociación Juvenil Albedaya li van lliurar un carnet de soci d'honor. I un grup de pares el va convidar a formar part del seu equip de futbol lliurant-li la samarreta del club.

Carmen li va demanar consell perquè el cansament no ens porti al mal humor i, deixant-nos portar, tractem malament els qui més estimem. El Prelat va dir: “a més d'intentar descansar prou i posar mitjans humans –va animar— a demanar ajuda al Senyor”. “Quan estigueu preocupats, cansats, esforçeu-vos per somriure, per fer la vida agradable a una altra persona, de vegades pot costar molt d'esforç. Però és un esforç que ho podem fer per afectar a aquella persona i també per oferir-li al Senyor aquell esforç com a sacrifici”.

En ocasió de la pregunta d'Asun, el monsenyor Fernando Ocáriz va animar a pensar en aquesta escena de l'evangeli en què Jesucrist es troba amb la samaritana. “El Senyor respon d'una manera que ens va molt bé a tots. Li diu, si coneguessis el do de Déu i qui és el que et demana de beure.... Tot el que Déu ens demana, encara que aparentment sembli un sacrifici, encara que humanament suposi un esforç, una renúncia, en realitat és un grandíssim do de Déu”. I va comentar que la vocació, la que sigui, si la demana Déu, és un gran do per a la persona i també per a la família.

Especialment emotives van ser les darreres paraules d'aquesta trobada familiar: “Em fa molta alegria ser a Múrcia encara que hagi estat tan poquet temps, i és tan poquet temps que si la vida em dóna de si, intentaré tornar”.

Va tornar a València després d'una jornada intensa. Ja a La Lloma li esperava una sorpresa que finalment no va poder fer-se per la pluja: els valencians volien agrair al Prelat la seva estada, rememorant els focs artificials que es van disparar a la Catequesi que va realitzar sant Josepmaria el 1972 en aquesta ciutat. No va ser possible que des de la terrassa de La Lloma el Prelat veiés estampats al cel les paraules Visca el Pare! en un desplegament de color i olor de pólvora. Aquesta pluja inesperada, però, ha estat símbol d'aquesta pluja de gràcia, pau i alegria que l'estada del Prelat ha deixat a València i Múrcia.